

Capitolul 1

Un profil de ideal...

În seara aceea, Adam simțea o cumplită nostalgie... Poate din cauza EI sau poate doar pentru că era seară și era singur. I se întâmpla destul de des să fie singur în ultima vreme. Mai ales că renunțase la fumat și încerca să se țină departe de agitația unei lumi pe care o tolera din ce în ce mai puțin. Din fericire, trăia și el într-un univers în care socializarea se putea desfășura aproape firesc din confortul scaunului din bucătărie sau chiar din pat. Așa că și-a stins țigara imaginară și s-a logat pe Facebook.

Într-un fel, lumea virtuală i se părea a fi o reproducere inexactă a celei reale, așa că nu putea pași în ea cu identitatea pe care i-o cunoșteau toți. Asta ar fi permis lumii reale să-i intre în cameră, fără să se șteargă pe picioare...

Așa că a tastat cu grijă: A-D-A-M R-O-M-A-N-O-V. Da, ar trebui să meargă! Oricum... totul e fals pe lumea asta. De ce n-ar încerca și el calea labirintului? În lumea virtuală, culorile păreau a fi prespălate. Nimic nu ieșea prea mult în evidență. Aceeași fotografie era postată și repostată cu viteza luminii, interpretată în multe mii de feluri, astfel încât își pierdeva sensul într-un timp și trei mișcări. Sensurile erau diluate, iar adevărurile păreau incredibile. Și seci... Dar timpul trecea mai repede, odată ce trecea pragul virtualului

și putea păcăli creierul vreme de câteva ore cu un viciu mai puțin nociv decât fumatul...

Adam era un idealist... Lui nu-i plăceau sensurile diluate. Nici glumele proaste. Și nici jocurile unor personaje fără substanță. Pentru a părea, totuși, credibil în fața unei lumi care nu accepta orice intrus ca pe un coleg de celulă, Adam a început să-și caute un chip... Vă veți întreba cum era chipul lui, de fapt. Însă, asta contează prea puțin, dacă ne pregătim să trăim alături de el într-o lume a literelor, tastelor și disimulărilor. Pentru că nu era înalt, Adam s-a gândit să-și construiască un personaj grandios. Să-și transforme imaginea în manifest și puterea în convingere. Fotografia unui actor celebru fumând... Măcar în lumea virtuală putea fuma! De fapt, asta avea să fie singura parte bună dintre toate. Și conversațiile... Pentru că dincolo de monitor era o lume a victimelor. A femeilor și bărbaților care-și ascund timiditatea în spatele unor postări sterile, febrile, inepte, abjecte... A celor care, neînțelegând cum să trăiască realul, au ales să-și ucidă existențele într-un univers al aparențelor, al vanităților, al neputințelor și complexelor. Acolo unde toată lumea strigă după ajutor sub masca unui zâmbet...

Și-a mai verificat o dată profilul. Mda! Adam Romanov era un avatar reușit. Era pregătit pentru o lume nouă, în care avea să pășească nu stângaci, ca alții, ci tenace. Nu știa exact ce avea cucerit, dar cu siguranță nu avea să părăsească lumea nouă înainte de a lăsa o amprentă puternică pe undeva...

În aceeași lume, dar într-o altă cameră, trăia ea... Era logată permanent pe contul pe care și-l deschisese pe la începuturile socializării online. Nu prea se temea de

transparență, căci pentru ea, transparența era un mod de a transmite emoție. Și de a se regăsi pe sine prin ceilalți. Până la urmă, e și asta un mod de cunoaștere. Era perfect conștientă că lumea virtuală nu are nimic în comun cu prezența sau absența adevărului, dar atunci când tasta, de pe telefon sau de pe computer, simțea că vocea ei se aude tare. Și fiecare apreciere în plus a literelor ei făcea ca vocea să-i devină din ce în ce mai puternică. Uneori asurzitoare...

Avatarul ei nu avea nimic special. Căutase una dintre fotografiile care îi puneau ochii în evidență, o editase pe alocuri, ca să nu i se vadă micile riduri sau firul de transpirație de deasupra buzei de sus și o postase fără să-și pună prea multe probleme. Pentru ea, lumea virtuală nu avea nimic în comun cu imaginarul. Acolo, lucrurile se întâmplau exact așa cum se întâmplau și în realitate, doar că se banalizau mai repede și dureau mai puțin. De asta și prefera să trăiască mai mult acolo decât pe stradă, la cinematograf, teatru sau cu prietenii. A avut grijă să menționeze o descriere vastă a propriei vieți. Din punctul ei de vedere, nu era un secret pentru nimeni data nașterii, locul de muncă, forma de obediență și nici farfuria de mâncare savurată în fiecare zi.

Ea nu se idealiza. Și nici nu căuta idealurile prin apropiere. Pentru că, de cele mai multe ori, idealurile se găseau în frânturi de amintiri pe care le renega. Era la mijloc, evident, amintirea unui bărbat. Unul care nu locuia în virtual, așa că acolo îl putea uita mai ușor... În lumea ei, adevărul mirosea a iarbă, a conuri de brad, a izvoare de munte și a păsări călătoare. Dar, deși visa în fiecare zi la zbor, nu reușise să se ridice niciodată mai sus de doi metri de la nivelul solului.

Asta o făcea să se simtă paradoxală. Deși paradoxurile din ea erau, de cele mai multe ori, explicabile. Și totuși, o contrariau... Își pierdea coerența din cauza lor. Tasta cu sete. Fără a dori să transmită celorlalți ceva. Până la urmă, într-o lume a imaginilor diluate, era suficient să arunci în eter o imagine oarecum originală ca să-ți consolidezi stima de sine pentru vreo câteva ore. De fapt, despre asta era vorba în lumea de dincolo de monitor: despre încredere. Imaginile se derulau cu o viteză impresionantă, penetrau caractere, personalități. Erau surogate pentru un prânz, pentru o pauză de țigară, pentru o întâlnire cu prietenii sau pentru o revedere cu iubitul. Nu e simplu să privești oamenii în ochi. Nu e simplu să îmbrățișezi și nici să spui "Adio". Pur și simplu, e mai ușor să-ți trimiți avatarul dincolo de monitor... Să-l lași să vadă el, să audă el, să creadă el... în locul tău. Și spre binele tău... Devine apoi confortabil... Tu nu mai vrei să dai ochii cu lumea reală. Căci și ea ajunge să recunoască doar avatarul. Și de multe ori, avatarul e mai frumos decât tine. Îți poartă altfel ochii, gura, obrazii, gândurile... cumva mai natural decât o faci tu însuși. Îți îndeplinește mai bine responsabilitățile zilnice. Chiar mănâncă mai bine decât tine. Și avatarul devine "TU". Lumea virtuală se transformă, astfel, într-un teren de joacă al adulților fără copilărie, în care fanteziile, oricât ar fi de ciudate, se pot îndeplini. Așa că într-un final, oamenii au ajuns să-și trimită avatarul la cumpărături, să-l facă să spună rugăciuni în locul lor, să-l determine să simtă în locul lor. Și avatarul devenea încet, dar sigur, o a doua personalitate a celor care nu mai aveau curajul să-și scrie propriile povești cu lacrimi și sânge. Avatarul era ADEVĂRUL. Deși totul a început cu o minciună.

În seara aceea, ea scria. Își petrecea o mare parte a durerilor reale și imaginare pe un blog. Atunci abia aflase că iubitul ei murise. Ar fi imposibil să știm dacă avatarul lui mai cutreiera sau nu spațiul virtual, dar în mod cert, pentru ea... el încetase să mai existe. Da, îl vedea uneori în carne și oase pe stradă... dar nu semăna cu avatarul și asta îl excludea din rândul normalilor. I-a scris o ultimă scrisoare. Sau, mai curând, un epitaf...

S-a făcut noapte și apoi iarăși dimineață... În gândurile mele băteau clopote de înmormântare. Îl îngropasem... Era un mort urât. Prea palid. Diform. Cu speranțele atrofiate și morala întoarsă pe dos. Nu-i aprinsesem lumânarea. N-avea către ce lumină să se ducă. N-avea nici măcar noțiunea luminii. Trăise ca un mort, chiar dacă se luptase să pară viu. Dar nu știa, bietul de el, că mai bine n-ar fi semnat declarația de război. Că un om care pierde toate luptele ar trebui să stea acasă. Numai acasă.... Avusese, totuși, o mare calitate. Spunea povești nemuritoare privindu-te în ochi. Și într-un fel ciudat... în cel mai ciudat dintre feluri... ochii lui spuneau întotdeauna mai multe decât buzele lui. E drept că nu credea nici el în povești și era perfect conștient de faptul că nici ascultătorul nu e mai credul, dar trăia momentul poveștii ca și cum ar fi fost ultimul din viața lui. Mi-l amintesc aplecat peste o balustradă... Îmi spunea că a ucis un om... Că vrea să plătească murind și el... Atunci... În fața ochilor mei măriți de frică. Mi-l amintesc căzând... Mințind... Dar povestea a rămas adevărată. S-a făcut dimineață și apoi noapte... În ochii mei strălucea un rest de lumânare. O aprinsesem cu ani în urmă... Pentru același cadavru... Mă simțeam ca Dumnezeu Însuși... Îngropasem un mort, îl înviasem și-l înmormântasem la loc. De fiecare

dată, fără lacrimi... Pentru că el nu era Lazăr. N-avea un sens pe lume și n-avea nimic de demonstrat. În micimea lui se regăsea la fel de viu și în sicriu, și pe vârful munților... Demonstrase, e adevărat, că uneori creatura îl poate răni pe creator. Demonstrase că Lucifer avea un frate cu handicap. El era acela! Demonstrase că-ți poți renega mama, tatăl și iubita. Creatorul... Sensul... Sângele... Dar s-a spart în mii de bucăți. Ca o sticlă goală... Ca o amintire pocită... Ca o rușine absolută...

S-a făcut noapte și apoi dimineață... De gânduri mi se lovea un sunet de clopot. Îmi îngropasem creația în foc... Și flăcările creșteau, creșteau, creșteau... Urcau până la nori și mă loveau în tâmpă. Îmi ardeau pielea. Mai ales degetele... Dar sufletul îmi devenea tot mai ușor. Ca o pană albă... Pregătită să scrie. Să descopere un alt personaj. Unul viu. Acea a fost ziua în care am încetat să mai cred morții. Pentru că, oricât de vii ar părea, morții n-au nimic de spus. De aceea trebuie lăsați să doarmă. În întunericul lor. În vecii vecilor...

Un avatar oarecare a recepționat mesajul și a răspuns scurt, printr-un comentariu: "N-ai pierdut nimic!". Oarecum încântată, a recitat textul. Suna chiar bine. Urma să-l mai perie stilistic pe ici, pe colo, dar era clar că undeva exista o substanță. Altfel, celălalt avatar n-ar fi înțeles nimic. Și a exprimat tot ce înțelesese prin trei cuvinte. Sensurile se răsturnau unele pe altele, iar ziua intra în pauză doar când simplele responsabilități ale supraviețuirii o cereau. Altfel, viața curgea lin. Pe blog și pe rețeaua de socializare, unde oamenii învățau să meargă drept, pășind strâmb... Și fiecare nouă noapte aducea perspective noi, pe care nu le-ar fi obținut

din confruntările diurne cu ceilalți. Acolo, în lumea de dincolo de monitor, oamenii își puteau pune măști, devenind astfel ei înșiși. Masca îi proteja... Și tot masca îi scutea de consecințele riscului de a fi autentici, reali, vii... Mai vii decât ar fi fost vreodată pe o pajiște verde sau într-o pădure luminoasă. Avatarul nu se scarpină în cap, nu-și scobește nasul, nu roșește. Avatarul exclude umanitatea și umanitatea se pierde pe ea însăși prin avatar. Voluntar. Fără puncte de suspensie. Și, mai ales, fără semne de întrebare...

Uneori, stătea ore întregi și se gândea la cât de dor îi era de serile petrecute undeva, sub clarul unei luni roșiatice. Cât de mult îi lipsea marea. Deși marea se vedea mai albastră pe Facebook. În seara aceea, a primit o cerere de prietenie.

A-D-A-M R-O-M-A-N-O-V

Alt neasumat! O enervau conturile create pentru agățat femei proaste și frivole de către bărbați cu obligații, care nu aveau curajul să-și asume ratarea... Și totuși... Fotografia avatarului a cutremurat-o vag. Nu știa exact cine e actorul... Și nici n-o încânta prea tare imaginea unui actor bătrân pipăind un trabuc... Dar cumva numele, pus laolaltă cu fotografia, o făcuse să reconsidere ideea de a șterge cu totul cererea de prietenie... A verificat prietenii comuni. Erau puțini și majoritatea îi erau total dezagreabili... N-avea niciun motiv să accepte intruziunea asta nouă în universul ei virtual... Și totuși, a lăsat cererea în așteptare. Tot timpul e bine să lași lucruri în așteptare. Chiar dacă nu le vei da niciodată curs... Sau tocmai pentru că le vei da..